

י"ד ע"כ ע"פ תוס' - (נ"ט) - (מ"ב) - (מ"ג) - (מ"ד) - (מ"ה) - (מ"ו) - (מ"ז) - (מ"ח) - (מ"ט) - (נ')

ב"ד. ש"ס האינו, שבת טובה ה'תש"מ. תנתת התי' בלתי מוגה.

טובה ישראל עד ג'ו', וידוע הדין בה כדדושי רכותני נשיאונג מהו לשון עד' הוצ"פ דהוי' אקרי'. ומבאר בתנ.

דלשון טובה יש בו כ' פירושים, (הא' כמשמעו טובה אח עצמל' דהב' מלשון פועל יוצא (לשון מפתח) שפועל ההשבה באחד' וזהו ענין טובה ישראל עד ג'ו'. ועפ"ז יוכן גם מה שנאמר כאן טובה ישראל ספי' המלכות כדלקמן. ועפ"ז יוכן גם מה שנאמר כאן טובה ישראל דוקא בבהי' ישראל שהוא ע"ש כי שרית עם ארקים ועם אנשים ומוכרף אבך גם לפי פירוש הראשון, טובה ישראל שובח את עצמל' הרי גם זה תשובה כפשוטה למטה ע"י בהי' ישראל שבאדם, כי בהי' אנשים, ענינה שהוא כבהי' (שרית) עץ כץ עניני טבע, ון עץ עניני שפועלם זו, היא המוצות דכץ הדברים שכסבע, וזהו עם ארקים כו', ועד ישרים עמוף, צא רק מלשון שלום, אלף גם מלשון צבאות דגם אורכי פועל בו שפירמיות.

האחתפכא, ולא רק אחפכיא, וגם צא רק ולפי חרף בקרביס, שמהפכו, אצא שמהפכו צטוב, כמ"ש גבי אברהם אבינו, ומצאח את צככו נאמן לפניד' צככו כל, בהי' תי, ופי' בירושלמיס שהפך הוצר הוצע שכו' קטוב. וככה זה דבהי' ישראל יוכר פפערף אה המשובה כבהי' עץ.

וכיאוור ענין בהי' ערף, הנה חיכה עד יש בה כ' פירושים. פירוש אחד דהוא לשון חגברה, עד פה תבוא ותו צא. דזה קאי עץ ספירת המלכות מקור החגברה. ופי' דעד הוא לשון הצחיחותו כמו לער ולעורמי עורמים, דגם זה קאי עץ ספירת המלכות, כי ענין הצחיחות, הוא כדוגא כו' שהיא גבר הזמן דוקא. כי כדבר שאינו בגדר זמן וכף אינו מתאים ענין הצחיחות. וכמו סכרא שכרית עד"מו', שאינה בגדר זמן וכף, ורפז אי אפשר זומר בה שהיא נצחית, וכמו בתורה ומצות הנה המצות נמלכשו בגדרי הזמן ולכן שייד זומר בהם זאת התורה צא מהי' מוחלפתה צ' משא"כ המלכות שבתורה אינם בגדר זה, ואין שייד זומר בהם מהי' מוחלפתה או צא מהי' מוחלפתה. ובכפחות זהו ענין ספירת המלכות כנ"ץ. והנה לכאורה חס' ב' צהבית, איד אפשר שבגדר הזמן יהי' ענין הצחיחות דלכאורה חס' ב' הפכים. שהר' גדר מצייאות הזמן הוא ענין של שינויים, הי' היה ויהי', ועד שצ"פ החורה גם מדידת הזמן היא ע"י השינויים, דמדידת

(1) הושע יד, ב. ב. לקי"ח ש"ש סו, ב. אה"ח ש"ש ע' אחקיד. ועוד (3) לקי"ח שם. ועוד (4) ושלח לב, כט. (5) משלי סו, ז. (6) חזקים קט, כב. וראה הניא ס"א. (7) תהי"ט, ח. (8) סוף ברכות. (9) ראה כלי"ן לקי"ח שם סו, ג. אה"ח שם. וכנ"מ. (10) ראה חזקים קיא, י. וב"מ. (11) ראה גם לקי"ח שם. (12) עיקר חס' מי"ג העיקרים.

ור' היום תחצת מעשיר

אור חדש עריון יומר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם, הנה ע"י תעבורה דר"ה וע"י תעבורה דשבת תשובה שלאחרי ר"ה שאז הוא חשפיקומה (ויכרזו) דכף ימי השבת, כרף גם חשפיקומה שש' ב' הימים דר"ה, וכפרס לשחקביעות דר"ה הוא (כבשנה זו) ביום החמישי ייום חשיי כסמכות ליום השבת. ונוסף עץ מה שבקביעות זו הייכוזו שש ימי ר"ה בהשבת שלאחריהם היא ביהר שאת, יש בזה עוד מעצה שמהתשובה דר"ה שהיא תשובה עיצאהא 94 נכנסים מיד צהתשובה דשבת אחריות חשב שגם תשובה זו היא תשובה עיצאהא 96, ובפרט דשבת תשובה שהוא כרף כץ שבחיות השנה כמבואר בסידור האר"ץ 96. וע"י תשובה כרחתיות, השייכו ה' אציד ונשובהא 97, נעשה גם תשובה בתשמיית, קחץ גרופ ישובו הנהא 98, בשובה ונהא חושעוה 99, בגארפה האמיתית והשפיקומה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

----- *

- (94) אה"ח ר"ה (כרך ח) ס"ע כצא. (95) אנה"ח ס"י. (96) סדר עש"ת. וראה שחת ש"ס האינו (חחוערות א') שנה זו בחלחה (סה"ש חשד"מ ת"א ע' (97) איכה ת, כא. (98) ירמ"י לא, ז. (99) ישעי' ל, יו.

תנתת התי' בלתי מוגה

(כדאי' בארזות צדיקים26) אינו מצד טבע החסד שלי, משום שהי' מדה החסד דאצימות, אלא משום שעבודתו היתה פמעה ומרדויה והגברת, ל' ד' מ'א'צ'ד' וממולדת ג'27, שיצא מהגברתו ומרדויותו, וכלדוע שפכר זק' נטיון העקידה ע"ש אברהם איינו דוקא ולא ע"ש יצחק בננ, אף שפכאורה הי' נטיון של יצחק גדול יותר, משום שאברהם הי' בבחי' אהבה וחסד, אברהם אהבני, לא רק מצד גופו אלא גם מצד נשמתו, ולכן דוקא בנטיון העקידה נאמר28 עמה ידעתי כי ילא אלקים אתה, שנחצה שיהי' בבחי' ילא אלקים (וכפירוש רש"י29 שרק אז נחצה טעם חיבתו), כי הי' צניע דך מרגיעותו כו'. ועי"ז הוא בעבודת כאו"א שצריך לצאת מטבעו ורגיעותו, ומחור שמחה וטוב עבב.

והנה אח"כ ממשיד בכחוב ונשלמה פרים שפתנו, וי"ץ רחיינו לא רק תשלמת החסד אלא גם לשון שפיות. ועי"ז המבואר לעיני29 א.א.א. וכל גם אויבני ישלים עמו, שאויבני מוסריו בו שפיות ע"י אהבתו כו', כי לא זו בלבד שממילמיל את החסד ע"י שפתנו, אלא ששפתנו פועלים שפיות בעיני הקרבנות, פרים, ודאי זו בלבד שתפיות במקום קרבנות הקנום30, אלא שע"י התפלה וזכים שיהי' בקרב משה ענין הקרבנות כפשוטם, ואו יהי' ענין הקרבנות בתפיות והשפיות, כמאמר ושם נעשה צניד כמצות רצונך כו'31, וכדוע29 הפירוש בהו, שפע"ץ חוהי' שפיותו ככפ' המצות, משום שאו חוהי' שפיותו ככפ' ד' המוגים דדצו"מ, שמהם מקריבים קרבנות32, מפרה ו(ניסור ה) מים מוזגים, מפרה ונסכים מצומת, קרבנות מוח, וגם יקריב, כי האדם מקריב גם את עצמו, ולענין שיהיו כל הדצו"מ שבועלים בתפיות השפיות, וכמ"ש34: וידע כל פערף כי אתה פערות, שאפי"ז בחי' פערף שבועלים הצשי"ע,35 (שכנגד בחי' דומם, וכדוע29 שר' בחי' דצו"מ, הם כנגד ד' עוצמות אבי"ע), ידע בבחי' דעת וידעיק חזקה, (וכמבואר בחניאל37, שענין הדעת הוא מפרשו התקשרות שיתקע מחשבתו בחוק) כי אתה פערות, לענין זה נסעף בכפ' ד' המוגים ע"י

והנה אח"כ ממשיד בכחוב ונשלמה פרים שפתנו, וי"ץ רחיינו לא רק תשלמת החסד אלא גם לשון שפיות. ועי"ז המבואר לעיני29 א.א.א. וכל גם אויבני ישלים עמו, שאויבני מוסריו בו שפיות ע"י אהבתו כו', כי לא זו בלבד שממילמיל את החסד ע"י שפתנו, אלא ששפתנו פועלים שפיות בעיני הקרבנות, פרים, ודאי זו בלבד שתפיות במקום קרבנות הקנום30, אלא שע"י התפלה וזכים שיהי' בקרב משה ענין הקרבנות כפשוטם, ואו יהי' ענין הקרבנות בתפיות והשפיות, כמאמר ושם נעשה צניד כמצות רצונך כו'31, וכדוע29 הפירוש בהו, שפע"ץ חוהי' שפיותו ככפ' המצות, משום שאו חוהי' שפיותו ככפ' ד' המוגים דדצו"מ, שמהם מקריבים קרבנות32, מפרה ו(ניסור ה) מים מוזגים, מפרה ונסכים מצומת, קרבנות מוח, וגם יקריב, כי האדם מקריב גם את עצמו, ולענין שיהיו כל הדצו"מ שבועלים בתפיות השפיות, וכמ"ש34: וידע כל פערף כי אתה פערות, שאפי"ז בחי' פערף שבועלים הצשי"ע,35 (שכנגד בחי' דומם, וכדוע29 שר' בחי' דצו"מ, הם כנגד ד' עוצמות אבי"ע), ידע בבחי' דעת וידעיק חזקה, (וכמבואר בחניאל37, שענין הדעת הוא מפרשו התקשרות שיתקע מחשבתו בחוק) כי אתה פערות, לענין זה נסעף בכפ' ד' המוגים ע"י

(26) שער יד, וראה ספר הערכים חב"ד כרך א', ע' סס ואילך. (27) ר"ס לך. (28) וירא נב, יב, (29) שם, וראה לקו"ש ח"כ ע' 73 ואילך, וכתבנו בתורת 5 שם. (29א) ע' ס, (30) ראה ברכות כו, ב, (31) נוסח תפלת מוסר, (32) תו"ת ר"ס ויחי, המשך ובה"ח חל"ץ פי"ז ואילך. (32א) ע"ה שער קיצור אבי"ע ס"ב, ש"ה חושב"כ פ' ויקרא (שליח, א), נהר שלום בתקופת הקרבנות, מדרב קימות (להחל"א) פ' ק' את י"ז מחסד לאברהם, אמת ליעקב מע' ק' את ס' (33) ויקרא א, ב, (34) נוסח תפלת ר"ה, (35) ס"י הארז"ל שם, (36) ראה ע"ה שער י' פ"א ואילך, ובכ"מ, (37) סס"ג.

ותחת ה"ח בלתי מוגה

חזון היא ע"י השמש והירח33, היינו משינויי השמש והירח, וא"כ יסרא, איד יכרז צהיות ענין של גצחיות בזמן, וכפירוש הרמב"ם14 שאי אמר, שבכ"ג יהי' בחור ענין של גבור, אך הביאור בזה הוא, לענין א' תוצאות שספירת המפרות, הוא ע"י שממשיכים בה מבחי' בתב"ו וי"ץ וגם זה נרמז בהכתוב שוכה ישראל ער, דגם ענין בתב"ו נק' בשם ער, כמבואר בלקו"ח בחתימה16, בענין והבואי בעדי עדיי16, שיש כאן ג' בחי' ער, ערי א' ועריים ב', וקאי ער ג', רישין שנכפלים בכח, ועוד זאת, דגם ספירת התפארת נק' בשם ער, ולפי זה מובן, לענין תוצאות שספיר, המפר, הוא ע"י המשכת בחי' התב"ו [שנמשך ע"י ספירת התפארת כנודע], דכתי עציית איהו נחל מפרכותו17.

(11) וזהו שוכה ישראל ער הוי' אפקיד גו', שפירוש דשוכה ישראל ער, היינו צהיב בחי' ער, הוא באופן ער שהוי' יהי' אפקיד, היינו שגם שם הוי' יהי' בבחי' אלקים בחי' מגו ונרתיק, משום שיאיר אז בחי' הוי' דלפניא, ועוד זאת18, שהוי' יהי' אפקיד, כחך ותחת, כמובא דהפירוש שפירוש שם אלקים הוא שהוא בער הכחות והיכלות כו'.

(12) והנה כל הענינים תלויים במעשינו ועבודתנו, וכדוע20 הפירוש במאמר ר'21, דע מה פמעה ממך, שכל הענינים שפמעה תלויים ממך, בעבודת האדם, וענין שוכה ישראל ער, בעבודת האדם הוא, שגם בעבודתו שהיא במלידה והגברת, בעשר כחות הנפש, צריך להשיבה והפעלתה פמעה ממלידה והגברת, דנוסף צוה שצ"פ העבודה ככל קב"ל וככל נפשו, צריך לעבוד גם בכל מלאך, שזהו בכל מדה ומדה שהוא מורד לך22, דאי שב שבו מדות הן הפניות כנאורה, מ"מ עובד בכל מדה ומדה, משום שממשיד בחי' ב"ג בעבודתו, ועל שעובד עבודתו באופן דעשיית רצונו של מקומו23, דאי בעבודתו, רק שממלא רצון הקב"ה אלא עושה רצון חדש, כדוע24 מענין יהי רצון, שע"י העבודה פמעה ממלידה והגברת, עושיין רצון חדש פמעה, וזה חודר בכל עבודתו, כל עצמותי תאמרנה25, בכל רמ"ח אבריו כו', ועי"ז המבואר גבי אברהם איינו, שזה שהי' נדיר כנפשו כו'.

(13) ראה באשית א, יד, (14) מ"ז ח"ב בתקומת, (15) פקודי ד, ד ואילך. (16) יחזקאל סו, ז, (17) תקופת הקי"ץ (פחה אליהו), (18) ראה אורה"ח שם ע' איתקיד (מלקו"ח צו), ובכ"מ, (19) ראה שו"ש ארז"ל סוף ס"ה, (20) ראה לקו"א לחה"מ ס"ל קצח, סה"ש ח"ד ע' 23, ובכ"מ, (21) אבות פ"א מ"ב, (22) ברכות נו, א במשנה, (23) ברכות לג, ב, (24) ראה לקו"ח אמור לך, ד, ובכ"מ, (25) תהלים לח, י.

ותחת ה"ח בלתי מוגה

גו' (שאומורים ו' פעמים לפני הקיעות, ע"ד שאומרים ו"ס הוי' הוא האלקים במוצאי יו"כ, וכפי השביליעין הבינינו), בבחי' בחירה, ממקום, בבחי' יעקב שלמענה מישראל, ובאופן דספה, וגם ספה הוא פשוט נצחיות כמו פשוט עדי' כמרו"ז 495, כפי מקום שנאמר נצח ספה ועד אין פי הפסק. ומהו נמשכים כפי הכרות בגשמיות, ומהם עושים ישראל רוחניות, כהורח רכינו הוקנו 500 שהקב"ה נתן לישראל גשמיות והם עושים בגשמיות רוחניות, ועד שעושים מנצרות גאולה ע"י שממשיכים בו אות א', יחדיו שר עולם, שווכים בקירוב ממש פגאולה ישראל ובמהרה כימינו ממש.

האדם, כמ"ש 38 גם את העולם נתן כלכם, וע"ד המבואר בתניא 39, שכפ סוג עולה ע"י הקרבנות שפסגו זה, דע"ש שמקריבים עשרון סופת אחר חרי זה מעצה את כל מין הצומח, ועל"ז בדומם וחיי כו'. ער"ז הוא כנולד"ד שנפעל בכל הוי' סוגים.

והענין הוא, דהנה מעצת האדם, הוא שיש בו ענין הבחירה, דענין הבחירה שבאדם הוא כמ"ש 40 הן האדם הוי' כאחד ממנו גו', היינו משום שישראל מושרשים בבחי' אחר ממנו, שלא קדמה לו עילה וסיבה ח"ו, ופנן יש בהם ענין הבחירה. ועל זה נאמר 41, ראה נתתי לפניך גו', את החיים ואת הטוב גו' ובהורח בחיים, היינו שהפך הוא באופן שר בחירה. היינו, דאף שיועד שפנין זה הוא החיים והטוב משא"כ הליפך הוא הפכו, שעפ"ז אין שייך בזה פכאורה ענין הבחירה, וכן אמר: ובחרת בחיים, היינו שיש שיעץ שלמענה שיהי' ענין הבחירה בחיים, מ"מ ככל מבואר בכ"מ 42, שאין הידיעה מברחת את הבחירה, ואפילו ידיעה שלמענה (יודיע עתידות) אינה מברחת את הבחירה, וכ"ש ידיעה שלמענה.

והנה, כשם שהוא בעבורה האדם, שצ"פ העבודה באופן שר בחירה חפשיית, מהדרגה הכי נעלית שבגשם, חרי דע מה פמעצה ממך, וכן הוא גם פמעצה, שהברכות שלמענה הם באופן שר בחירה דלא זו בלבד שהקב"ה נתן שנה טובה ומחוקה בטוב הנראה והנגלה ולמטה מעשרה טפחים, בני חיי ומזוני ריחיי וככופים ריחיי (כי את ישראל 435 בני חיי ומזוני לא בבנות חפייא מירחא אפא במולא, חרי ישאר"פ הם בעה"ב ער כפי המלות, כי הם ממקריבים את הקב"ה והוא הממסיר פלכים כו', אפא עור זאת, דמניד דבריי ייעקב חוקיי וממספיי לישראל 44, מה שהוא עושה אומר לישראל פעשות 45, וכשם שאומר לישראל ובהורח בחיים בבחירה חפשיית, בחירה שמיצ העצם, כך גם ברכותיו של הקב"ה הם באופן דיבחר ענו את נחלתנו גו' 46, באופן שר בחירה, וכנ"ל, דנוסף צוה שתקב"ה נתן שנה טובה ומחוקה מיד המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, ועד שנוסף צוה נתן גם מיד הגדושה, כדאי, בסידור הכעש"ס, דענין גדושה הוא פמעצה ממדידה והבירה (וכ"ה גם בהפכה 47), הנה עור זאת, שיבחר ענו את נחלתנו

(38) קהלת ג, יא. (39) פל"ד. (40) בראשית ג, כב. (41) נצבים ל, טו-יט.
(42) ראה רמב"ם הל' חטונה פ"ו. ורמב"ם. וראה לקו"ש ח"ז ע' 365 ואילך. ושל"י.
(43) מו"ק כח, א. (44) תהלים קמו, יט. (45) שמו"ר פ"ל, ט. (46) תהלים מז, ה. וראה לעיל ע' ד ואילך. (47) ראה יומא מח, א. רמב"ם הל' עבודת יו"כ פ"ד ה"א.